

سرکوب خونین کارگران شهرداری:

مطالبه‌ی نان، پاسخ با گلوله

صدای انترناسیونالیستی

در نظام سرمایه‌داری و با اقتصاد جنگی، تأمین هزینه‌های جنگ و درگیری‌های امپریالیستی، چه در کشورهای متروپل و چه در جوامع پیرامونی، تنها با چنگ انداختن بیشتر به سطح استاندارد زندگی طبقه کارگر ممکن می‌شود. در این فرآیند، طبقه حاکم با اجرای سیاست‌های ریاضتی، کاهش خدمات اجتماعی، سرکوب دستمزدها و حتی عدم پرداخت بخشی از حقوق و مزایا، بار مالی جنگ را بر دوش طبقه کارگر می‌اندازد. نتیجه این سیاست‌ها کاهش مداوم سطح زندگی کارگران، افزایش تورم و گرانی، و دشوارتر شدن معیشت است. این فشار در کشورهای پیرامونی سرمایه‌داری شدیدتر بوده و پیامدهای ویرانگری برای طبقه کارگر و اقشار پایین جامعه به همراه دارد.

مدت‌ها بود که کارگران شهرداری تکاب خواهان پرداخت دستمزدهای معوقه و مطالبات خود بودند. در ادامه‌ی این مطالبه‌گری، سرانجام در تاریخ ۱۳ اسفند ۱۴۰۳، تجمعی اعتراضی را در محوطه‌ی شهرداری برگزار کردند تا حقوق معوقه‌ی خود را طلب کنند.

این تجمع کاملاً مسالمت‌آمیز بود و کارگران خواستار دریافت دستمزدهای معوقه و مطالبات خود بودند. اما مسئولین شهرداری و شورای شهر به جای پاسخ‌گویی به مطالبات کارگران، نیروی انتظامی را از این اعتراض باخبر کردند تا به سرکوب اعتراض بپردازد. نیروی انتظامی نیز کارگران معترض را مورد ضرب و شتم قرار داده و سپس با تیراندازی به سوی آنان، چهار کارگر را زخمی کردند.

پس از سرکوب اعتراض کارگری، فرزند یکی از کارگران مجروح، فایل صوتی‌ای در صفحه اینستاگرام خود منتشر کرد و در آن گفت:

"پدر من حقش را می‌خواست، اما به جای عیدی به پدرم چهار گلوله زدند. این انصاف نبود. پدرم فقط حقش را می‌خواست."

پس از این تیراندازی خونین، نیروهای امنیتی تلاش کردند هرگونه اسناد و مدارک مربوط به این سرکوب را از فضای عمومی حذف کنند. تحت فشار نیروهای امنیتی، حتی خانواده‌های کارگران مجروح نیز مجبور به حذف گزارش‌ها و پست‌های خود شدند. این اقدام نشان می‌دهد که سرکوب تنها به سرکوب فیزیکی محدود نمی‌شود، بلکه تلاش برای پاک کردن حقیقت و جلوگیری از انتشار آن نیز بخشی از روند سرکوب بورژوازی است.

سرکوب کارگران شهرداری تکاب، یادآور سرکوب خونین دیگری است که در سال ۱۳۸۲ در معدن مس خاتون‌آباد رخ داد. در آن حادثه، نیروهای امنیتی از زمین و هوا به سوی کارگران معترض شلیک کردند که منجر به کشته شدن چهار کارگر و یک دانش‌آموز و زخمی شدن تعداد زیادی شد.

این نخستین بار نبود که اعتراضات کارگری با سرکوب و خشونت مواجه شد و آخرین بار هم نخواهد بود. بورژوازی به اشتباه فکر می‌کند که با سرکوب می‌تواند مبارزه‌ی طبقاتی را متوقف کند. اما این اعتراضات ریشه در خود نظام سرمایه‌داری دارد، جایی که بردگی مزدی و استثمار، کارگران را به مبارزه وادار می‌کند. تا وقتی سرمایه‌داری وجود دارد، اعتراضات کارگری هم ادامه خواهد داشت.

اعتراضات و اعتصابات کارگری در سال‌های اخیر افزایش یافته، اما پراکندگی آن‌ها و نبود هماهنگی و همبستگی طبقاتی مانع از شکل‌گیری اتحاد واقعی شده است. اعتراضات جدا از هم و عدم مشارکت خانواده‌های کارگران، از ضعف‌های اصلی این مبارزات بوده و فرصتی برای بورژوازی فراهم کرده تا سرکوب را آسان‌تر پیش ببرد. تنها با اتحاد و همبستگی طبقاتی می‌توان در برابر این سرکوب‌ها ایستادگی کرد و با آن مقابله نمود.

دفاع و همبستگی از اعتراضات کارگری نه تنها به معنای حمایت از مطالبات طبقه کارگر است، بلکه باعث می شود سرکوب این اعتراضات دشوارتر شود. در اعتراضات خود باید تنها به قدرت طبقاتی و همبستگی با دیگر هم طبقه‌ای‌ها تکیه کنیم. هماهنگی و پیوند اعتراضات و اعتصابات کارگری، علاوه بر نشان دادن همبستگی طبقاتی، کارگران را از قدرت بیشتری برخوردار می کند. این اتحاد هم مانع از سرکوب راحت تر می شود و هم زمینه ساز تکامل مبارزه طبقاتی به سطح بالاتر خواهد بود. اعتراضات کارگری با ماهیت ضد سرمایه داری خود می تواند نه تنها در کشورهای دیگر گسترش یابد، بلکه دولت های سرمایه داری را نیز به چالش بکشد.

آینده متعلق به مبارزه طبقاتی است!

فیروز اکبری

۱۷ اسفند ۱۴۰۳

کانال تلگرام:

<https://t.me/intvoice>

ایمیل:

contact@internationalistvoice.org

وبسایت:

www.internationalistvoice.org

ایکس (توییتز سابق):

https://x.com/int_voice